

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Abraha abbate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

charissimis filiis, animam bonorum operum floribus redimitam Christo reddidit, beatis angelorum spiritibus sociandam. Discipuli autem venerabile corpus eius honorifice in eodem monasterio condiderunt, ubi eius meritis & intercessione multa ac stupenda fiunt miracula: Præstante Domino nostro Iesu Christo, cui est honor & potestas in secula seculorum, Amen.

VITA SANCTI ABRAHAE ABBATIS, AVTHORIS
RE S. GREGORIO TVRONENSI EPISCOPO, LIB.

Patrum, Cap. 3.

NULLI catholicorum esse occultum reor, quod Dominus ait in Euangelio: Amen dico vobis, si habueritis fidem integram, & non hæsitaueritis, si dixeritis huic monti, Transfer te: transferet se: & omnia quaecunque petieritis in nomine meo, credite quia accipietis, & venient vobis. Ergo non est dubium, quin sancti obtinere possint à Domino, quod petierint: quia in eis fides, fundamine posito, nullis hæstrationum fluctibus vacillat. Pro qua fide non solum intra patriæ terminum propriæ, dum cælestem vitam agere cupiunt, exules facti sunt: sed etiam transmarina ac peregrina petierunt loca, ut ei, cui se deuouerant, plùs placerent: sicut nunc beatus Abraham Abbas, qui post multas tentationes seculi, fines est territorij ingressus Aruerni: qui non immerito Abraham illi comparatur seni pro magnitudine fidei, cui quondam dixerat Deus: Exi de terra tua, & de cognatione tua, & vade in terram, quam monstrauero tibi: Reliquit autem hic non solum terram propriam, sed etiam illam veteris hominis actionem, & induit nouum hominem, qui secundum Deum formatus est in iustitia, sanctitate & veritate. Ideo que cum se perfectum in Dei opere cerneret, non fuit dubius in fide petere, quod per vitam sanctam confisus est obtinere. Per quem opifex celi, maris ac terræ, parua quidem numero, sed admiranda miracula operari dignatus est.

Igitur Abraham iste super Euphratis fluuij litus exortus est: ubi in Dei opere proficiens, ad visitandos eremitas adire Aegypti solitudines concupiuit. Eò autem dum tenderet, à paganis comprehensus, & multis pro Christi nomine affectus verberibus, in vincula conijcitur: in quibus per quinque annos exultans, tandem Angelo soluentem relaxatur. Occidentalem quoque plagam visitare cupiens, Aruernos aduenit, ibique ad basilicam sancti * Cirici monasterium collocauit. Erat autem miræ virtutis, fugator demonum, illuminatorque cæcorum, aliorum quoque morborum potentissimus curator. Igitur cum festiuitas supradictæ basilicæ aduenisset, Præpositum vocat, ut vasa vino plena ad reficiendum populum, qui solemnitati aderat, in atrio ex more componeret. Causatur monachus, dicens: Ecce Episcopum cum duce & ciuibus inuirtasti, & vix nobis supersunt quatuor vini amphoræ. Vnde omnia ista complebis? At ille: Aperite, inquit, mihi penum. Quo aperto, ingressus est, & fundens orationem, quasi nouus Elias, eleuatis ad cælum manibus, ac infusus steru luminibus, ait: Ne deficiat, quæso, Domine, de hoc vasculo vinum, donec cunctis ministretur in abundantia. Et irruente in se Spiritu sancto, ait: Hæc dicit Dominus: Non deficiet vinum de vase, sed omnibus petentibus affatim tribuetur, & abundabit. Quo dicto, vinum ad verbum & hilaritatem dispensationis illius cuncto populo in abundantia ministratum est, & superfuit. Sed quia strenuitas Præpositi prius mensurauerat vasculum quinquagenarium, & repererat quatuor palmorum mensuram, cernens quæ acta fuerat, in crastino iterum mensurans, tantum reperijt in vase, quantum in eo præcedente reliquerat die. Ex hoc sancti virtus in populis declarata est. In ipso verò monasterio plenus dierum obiit, ibique cum honore sepultus est. Erat autem eo tempore sanctus Sidonius Episcopus, & Victorius Dux, qui super septem ciuitates principatum, Eoricho Gotthorum Rege indulgente, susceperat. Huius verò sancti Epitaphium beatus Sidonius scripsit, in quo aliqua de his, quæ locutus sum, est præfatus. Ad huius

Iunij 19.
Matt. 17.

Gen. 12.

Ephes. 4.

Abraham patriæ.
Gentiles eum verberant.

* Cirici

3. Reg. 17.

Vini precibus obrinet

Decedit à vita.

autem beatæ Abraham sepulcrum plerunque frigoritici decubantes, medicinæ celestis præsidio subleuantur.

MARTYRIVM SANCTORVM ET MAGNORVM MARTYRVM QUIRICI ET IVLITAE, AVTHORE SIMEO.

*ne Metaphraſte: nec eſt quòd Lector ſuſpicetur hanc eam eſſe hitoriam, quam
Gelaſius Pontifex inter apocryphas numerat.*

Iunij 16.
Cap. 1.

Sanctitas
vnde nãſca-
tur & con-
firmetur.

Cap. 2.

Pal. 50.

Cap. 3.

Cap. 4.

Patria Qui-
rici & Iulit
e, & genus

Cap. 5.

QVEM ADMODVM non eſt neceſſe Domino ſalutẽ dare Iudæo aut Græco, ſeruo aut libero. (In his enim omnibus fides & mores animæ, non autem genus proprietatem tribuit, vt ex ea re ſalutem quis vel interitum ferat) ſic neq; maſculo aut foemina, neque ei, qui corporis ſtatura eſt perfectus, aut imperfectus, qui vocatus ſit ad perfectionem ſanctificationis. Rectum autem eſt corde, & habere bonum animum, & ad imitationem Dei accommodatum, omninò neceſſe eſt eum, qui futurus eſt dignus vera ſalute. Non enim natura, aut generis, aut fortunæ conſequentia ſanctis acquiritur ſanctificatio, ſed conciliatur Dei ſpiritus operatione: neque virtute corporis confirmatur, ſed in Dei virtute perficitur & ſtabilitur: nò in quibuslibet, ſed in ijs, qui ſunt reſtis moribus, & quos conſtat eſſe bonos.

Dirigamus ergo cor noſtrum ad eum, qui eſt reſtus. Bonam reddamus mentem in eum, qui eſt bonus. Omnem obliquam & peruerſam cogitationem, omne vitium à noſtris animis auferamus & abijciamus: vt ſanctus Dei ſpiritus, qui eſt bonus, reſtus & principalis, in bono noſtro principali & reſto, tanq̃ ſimile ſimili collocatus, & renouatus, eũ ſua ſanctitate & diuinitate repleat. Et licet ſimus ſtatura corporis imbecilla, cor reſtum & bonum adepti, nihilominus operabitur in nobis virtus ſpiritus: vt nos quidem in ipſo beneficio afficiamur, dum perficimur & diuini reddimur: gloriſicetur autem & extollatur Chriſtus in nobis.

Sic multi corpore infantes & imperfecti, maxima virtute reſtiterunt impijs, & cum eos mentis reſtitudine euertiſſent per Chriſti potentiam, digni ſunt habiti, qui perfectiſſimo præconio renunciarentur victores. Sic etiam mulieres anima reſta & honeſta, cum manus conſeruiffent eũ ſauis Tyrannis, & quorum tolerari non poterat potentia, aduerſus eos præclariffimum in Chriſto erexere trophæum. Sic Quiricus ſcius Deo, facerque & pulcherrimus puer: ſic Iulitta quoque, quæ ipſum pulchrè concepit & peperit, & ablaſtauit, cum ſtatim donum quam pulcherrimum & gratiffimũ Deo dedicãſſet, ille quidem in admodũ humili & infantili corpore, hæc autem in foemina & imbecilla natura, cum principe tenebrarũ huius ſeculi, & cum eius validis congreſſi defenſoribus, per mentis reſtitudinem & fidei ſuperãrunt, & tandem euerterunt, & proſtrauerunt ſuum aduerſarium.

Sed quoniam Quirici & Iulitæ meminimus, pulchrum fuerit ab initio eorum reſpetita hiſtoria, diuinum amorem, & pro Chriſto martyrium & perfectionem illorum laudare pro viribus: & per ea gloriam, honorem & laudem ei ſacrificare, qui in horum vicit imbecillitate: & eorum, qui ſunt martyrum amatores, animos paſcere, & ad Chriſtum ædificare. Hi orti quidem eſſe dicuntur ex Lycaonia, ciuitate autem Iconio, genere verò non obſcuri, nec plebei, nec ignobiles: ſed nobiles & magni nominis: ſi quis velit vocare nobilitatem, ortum eſſe ex ſanguine regio, aut genus referat ad Reges: quæ quidem qui parua intuentur, iudicant tanquam maxima: ſicut etiam terrenas facultates, felicitatem nominauerunt & diuitias: veriffimam, quæ eſt ex virtute, nobilitatem, & veras diuitias, eas, quæ ſunt ex donis ſpiritus, fortaſſe ignorantes, & rebus fluentibus tanquam ſtabilibus adherentes.

Sed hi in terra quidẽ clari, vt dictum eſt, apud ſuperos autem longè clariores, vt qui vitæ ſuum inſtitutum in cælis reponerẽt, vbi etiam eorum nomina per magnam Dei præſcientiam omnia comprehendentem, & iuſtiſſimam dignorum prædeſtinationem, verè digito Dei priùs ſcripta ſunt. Conſequenter autem terrenis facultatibus, atque